

net av vårt sista sammanträffande förvisso av helt annan art än minnet av det första. Men för min del betraktar jag hans sorti från vår scen blott som en episod, alltför vanlig bland östturkarna och det ljusa minnet från år 1900 skymmes icke i minsta mån därav.

I Korla hade överste Salomakhin lovat oss att inom en och en halv månad till denna stad skaffa 100 pud bensin och 6 pud olja. Nu skrev jag till kommandanten i Korla, kapten Devjaschin, och påminde härom samt bad att till en början 4 pud olja skulle hållas i beredskap för vår räkning. Brevet fördes av Ibrahim, som 1928 hade varit i tjänst hos Bergman.

Innan Sidenvägens folk givit sig av voro vi vid läger n:r 70 icke mindre än 43 man samlade. Dit kommo också några turkar med en häst, nio åsnor, ett parti mjöl och 400 ägg från Tikenlik. Och där infunno sig tvenne herdar med 18 får som vi beställt.

För mig var det rörande att återse min gamle vän och vägvisare Abdu Rehim. År 1900 var han ung och vig och svingade sig med akrobatisk lätthet upp på sin sprittande ridkamel. Nu var han gammal och skrynkelig och klagade över många krämpor. Väl var det riskabelt att ta honom med på den planerade Tun-hwang-resan, men han var själv livad därför och han var den ende som kände trakten. Under färden blev han sjuk och måste i personbilen föras till Singer.

Under de tre dagar vi voro tillsammans hade vi långa samtal. Det var uppfriskande att höra Abdu Rehim förklara anledningarna till Kum-darias och